

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Anul 3 — August 1934 — No. 8

Conținutul:

Legămintele sale (partea V-a) . 115

Legămintele sale (partea VI-a) . 122

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 33, București 2

© W. B. E. I. S.

Voi
îmi
sunteți
marfori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMA

Str. Crișana No. 33

București 2

ÎN ROMANIA RĂSPUNZĂTOR PENTRU EDITURA:
BERCEA VASILE, BUCUREȘTI, Str. CRIȘANA No. 33

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s-a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatorniciți și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregătește pentru coliturii săi

un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franta:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.—

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia:	Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Ingoslavia:	Visegradska ul. 15, Belgrad
Franta:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia:	7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio

RADIO L. L. PARIS	Lungime de undă 209 m.
Vineri	20.15—20.30
RADIO TOULOUSE	Lungime de undă 329 m.
Miercuri și Sâmbătă	19.50—20.05
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 222 m.
Marți	19.45—20.15
Joi	19.45—20.15
Sâmbătă	19.15—20.15
Duminecă	12.00—12.30
RADIO WALLONIA-BONNE ESPERANCE (Belgia)	Lungime de undă 201,07 m.
Sâmbătă	15.00—15.15
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

LEGĂMINTELE SALE

PARTEA V-a

„Strângeți-mi pe credincioșii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă! Munci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” — Psalm 50:5,6.

IEHOVA nu cu scopul acela strânge pe credincioșii Lui, ca să aibă plăcerea de a-i vedea în jurul său, ci în scopul ca ei să facă o lucrare în legătură cu Numele său. Cei adunați laolaltă în Templu, pentru cari s'a sfințit legământul nou, au devenit o parte a „cerurilor”: pentru aceasta spune profetul Domnului: „Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” (Ps. 50:6) Profeția aceasta se potrivește acuma în mod deosebit asupra aceloră, cari se află la Domnul Isus în Templu.

² Domnul l-a făcut pe Pavel un serv destoinic al legământului nou; și tot astfel au fost făcuți servi ai legământului nou toți aceia, cari au ajuns la măsura plinătății în Christos și au fost aduși în Templu. Aceasta se potrivește mai cu seamă la sfințirea legământului nou; pentru aceasta spunea apostolul: „Deaceia fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală”. (2. Cor. 4:1) În cursul perioadei Ilie a adunării s'au predicat multe învățături omenești, despre ce mărturisește și titlul multor cuvântări, anume: „Învățăturile Pastorului Russel examinate”. Inșă în cursul perioadei Elisei a adunării lui Dumnezeu, noi am învățat dela Domnul că privilegiul nostru mareș este, ca să vestim Numele lui Iehova. Dupăce noi, cași apostolii, am primit serviciul acesta, asemenea „am aflat milă dela Domnul a fi credincioși”. (1. Cor. 7:25) Niciodată mai mult nu vom proslăvi numele vre-unui om — inclusiv persoana noastră — înaintea altora. „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Christos Isus. Noi suntem servii voștri, (din îndurarea Domnului făcuți în stare să slujim legământul nou), pentru Isus (Mijlocitorul). Căci Dumnezeu care a zis: Să lumineze lumina din întunec (din locul de adăpost sau Templu, care este întunec pentru toți cei dinafară (Matei 10:27), ne-a luminat inimile, pentruca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Christos.” — 2. Cor. 4:5, 6.

³ Cum acuma oastea credincioasă a Templului privește în fața lui Christos Isus, mai marele Moise și introducătorul legământului nou, vede că fața marelui Mijlocitor nu este acoperită, ci din contră lumina care strălucește depe fața Lui neacoperită, pătrunde în inimile lor și creează acolo îndemnul adevărat pentru servirea lui Dumnezeu, și astfel îi și servese în mod desinteresat. Lumina aceasta dă credincioșilor cunoștință și pricepere a intențiilor lui Iehova și le descopere slava Domnului. Totuși rămășița credincioasă nu-și ia sine însăși onoarea și slava aceasta și recunoaște că ea vine dela Domnul. **Credincioșii umblă cu umilință și bucurie în prezența Domnului.** Acest serviciu a noului legământ înseamnă o mare cinste, de ce li s'a făcut parte și este o comoară de o valoare ce nu se poate estima. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentruca această putere nemăipomenită să fie dela Dumnezeu și nu dela noi.” (2.

Cor. 4:7) Cu ocazia îndeplinirii acestui serviciu sau însărcinării, pentru întreaga rămășiță credincioasă este o plăcere, ca să-și facă datoria și „să vestească dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă”. Aceasta o fac ei în timp ce petrec încă pe pământ. După Armaghedon nu se va mai da nici o ocazie pentru un astfel de serviciu; și aceasta este o dovadă maideparte a faptului că legământul nou este deja încheiat și sfințit și își împlinește scopul înainte de Armaghedon.

Rămășița mântuită

⁴ Izraelul după carne a căzut dela Dumnezeu, a păcătuit împotriva Lui și împotriva legământului lor cu El. În aceasta Izrael a preumbrit pe „Creștinătatea”, și se cuprind în aceasta și toți aceia născuți de spirit, cari continuă să poarte „hainele murdare” ale „Creștinătății”. Ei afirmă că sunt pentru Iehova; dar de fapt nu sunt și în aceasta se aseamănă cu Izraeliții din vechime, cari asemenea au susținut că sunt pentru Dumnezeu, dar în realitate nu erau. Așa dupăcum Dumnezeu s'a mântiat pe Izraelul natural, tot așa are mânie la venirea Domnului în Templu, pe aceia, cari se mărturiseau că sunt Izraelul spiritual; și aceasta a cuprins pe toți aceia, cari erau subordonați condițiilor legământului nou, cari însă nu au demonstrat îndrăzneala, ca să vestească mesajul Impărăției; maideparte, a cuprins și pe aceia, cari au cinstit în mare măsură pe oameni. (Luca 16:15) Rămășița Izraelului după carne a fost mântuită, și în același fel a fost mântuită o rămășiță a Izraelului spiritual când Domnul a apărut în Templu, ca să înă judecată și să sfințească legământul nou în spre binele rămășiței. „Și acum, așa vorbește Domnul, Dumnezeuul lui Izrael despre cetatea aceasta, despre care ziceți: Va fi dată în mâinile împăratului Babilonului, biruită prin sabie, prin lozmete și prin ciumă. Iată, îi (pe rămășița Izraelului spiritual) voi strânge din toate țările unde i-am izgonit, în mânia mea, în urgia mea, și în marea mea supărare; îi voi aduce înapoi în locul acesta (1919 după Christos) și-i voi face să locuiască în liniște acolo. Ei vor fi poporul meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Le voi da o inimă și și o cale (și astfel îi voi aduce la unitate în Christos), ca să se teamă de mine totdeauna, spre fericirea lor, și a copiilor lor după ei (cari au fost prefigurați prin Rut Moabiteanca). Voi încheia cu ei un legământ vecinic (legământul nou, care a fost încheiat cu Isus ca mijlocitor pentru rămășița Izraelului natural, care a devenit Izraelul spiritual, și în prezent a fost sfințit spre binele rămășiței Izraelului spiritual), că nu mă voi mai întoarce dela ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frică de mine, ca să nu se depărteze de mine. Mă voi bucura

să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul meu.—Ieremia 32:36-41.

⁵ Când Iehova a strâns la sine pe rămășița, cuprinzând pe aceia, asupra cărora s'a mâniat, dela cari însă în anul 1919 s'a depărtat mânia sa, atunci a început să se împlinească profeția în Psalm 50:5. Toți confesorii erau întrași în acest timp într'un legământ de jertfă cu Dumnezeu și poziția aceasta au avut-o înainte de intrarea lor în legământul cel nou. Ei și-au jertfit dreptul lor de a trăi pe pământ ca creaturi omenești, când au fost născuți de Dumnezeu; însă deoarece nu au vestit cu îndrăzneală vestea adevărului, Dumnezeu s'a mâniat pe ei. Când însă Domnul a venit la Templu, mânia sa s'a potolit, cum declară profetul Isaia. (Isaia 12:1) Nici Izraelul natural și nici omeniirea în general nu-și sacrifică dreptul la viața omenească; prin urmare nu intră într'un legământ de jertfă și la timpul său nu ei vor fi primiți în legământul nou; deoarece nu va fi încheiat cu ei, și nici nu va fi sfințit pentru ei.

⁶ În anul 1911 a ridicat Dumnezeu pe domnitorul de drept al lumii pe tronul său, și atunci a căzut Babilonul de azi sau „Creștinătatea” din favorul dumnezeesc; și despre aceasta a proorocit Ieremia în Capitolul 5:2,3. Atunci a luat început „ziua lui Iehova”, și în zorile acestei zile era în strâmtorare Izraelul spiritual. Despre aceasta a lăsat Iehova profetului său să scrie cum urmează: „In zilele acelea, în vremile acelea, zice Domnul, copii lui Izrael (spiritual) și copiii lui Iuda (aspiranții Impărăției, Casa regală) se vor întoarce împreună; vor merge plângând (după strâmtorarea lor din 1918 și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul Sionului, și vor întoarce privirile spre el (acum, când zidirea Templului a luat început), și vor zice: Veniți să ne alipim de Iehova printr'un legământ vecinic care să nu fie uitat niciodată.” — Ieremia 50:4,5.

⁷ Textul acesta a exprimat dorința celor consacrați fără rezerve, pentruca un popor ales dintre națiuni pentru Numele lui Iehova să fie credincioși noului legământ. În vreme ce aspiranții Impărăției au venit la Domnul și au întrebat de drumul spre Sion, organizațiunea lui Iehova, prin aceasta au făcut vol să fie credincioși. Legământul nou a fost sfințit cu privire la dânșii, ei au fost luați și în legământul pentru Impărăție, făcuți o parte a organizațiunei principale a lui Iehova, unși și însărcinați să facă o deosebită lucrare în Numele Lui. Despre aceasta vorbește următoarea profeție: „Întoarceți-vă copii răzvrătiți, zice Domnul; căci Eu sunt stăpânul vostru. Eu vă voi lua pe unul dintr'o cetate, pe doi dintr'o familie, și vă voi aduce înapoi în Sion.” — Ieremia 3:14.

⁸ În cursul războiului mondial, îndeosebi în anii 1917 și 1918 Izraelul spiritual se afla într'o stare pustie. Peste cei consacrați Domnului s'au abătut niște probe înfocote, și după aceste a urmat o operă de cernere. Cei ce au ieșit din aceste strâmtorări ca aprobați ai Domnului, și până atunci s'au dovedit credincioși, au fost aduși în legământul nou. „Vă (pe Izraelul spiritual) voi trece pe sub toing (puterea împărătească a lui Christos Isus, care va fi trimis din Sion, ca să domnească, și acuma este în Templu, ca să curățească și să lămurască pe fiii lui Levi), și vă voi pune sub muștrarea legământului (nou). Voi deosebi dintre voi pe cei îndărătnici, și pe cei ce nu-mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care sunt străini, dar nu vor merge iarăș în țara lui Izrael. Și veți ști că Eu sunt Iehova.” (Ezechiel 20:37,38) Lucrarea aceasta de deosebire (despărțire) a început spre curățirea Sanctuarului și s'a continuat, pânăce curățirea s'a terminat.

⁹ Cei luați în Templu, pentru cari s'a sfințit legământul nou, au fost unși; ceea ce dă de înțeles că ei au fost însărcinați să facă o anumită lucrare pentru Numele lui Iehova, cum stă scris: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m'a uns să duc vești bune celor nenorociți.” (Isaia 61:1) Despre oastea aceasta unși spune Iehova mai departe prin profetul său: „Iar voi vă veți numi preoți ai Domnului; și veți fi numiți (din partea celor ce formează clasa Ionadab) slujitori ai Dumnezeului nostru, veți mânca bogățiile neamurilor.” (Isaia 61:6) Înainte de vremea aceasta, îndeosebi în cursul stării înjositoare din anii 1917—19 poporul lui Dumnezeu de pe pământ a suferit mare rușine; dupăce însă mânia sa față de ei s'a potolit, declară: „În locul ocării voastre, veți avea îndoită cinste (măsura îndoită a spiritului sau a favoarei dumnezeiești, ce i s'a dat lui Elisei), în locul rușinii, se vor veseli de partea lor, căci vor stăpâni îndoii în țara lor, și vor avea o bucurie vecinică (bucuria Domnului, în care au intrat după invitarea lui Christos Isus și care stare fericită este descrisă ca „țara lor”). Căci Eu, Iehova, iubesc dreptatea (alle trad.: judecata; și aceasta a început să se practice în Templu, începând dela Casa lui Dumnezeu), urăsc răpirea și nelegiuirea; le voi da cu credincioșie răsplata lor, și voi încheia cu ei un legământ vecinic. Sămânța lor (a iudeilor adevărați) va fi cunoscută între neamuri (între cari urmează să figureze ei ca martori ai lui Iehova), și urmașii lor printre popoare; toți cei ce-i vor vedea (adecă vor observa că sunt servii lui Iehova), vor cunoaște că sunt o sămânță (poporul adevărat al lui Iehova, ales pentru Numele său) binecuvântată de Domnul.” (Isaia 61:7—9) Faptele sau evenimentele petrecute între poporul lui Dumnezeu dela 1919 înceace întăresc cu desăvârșire concluziunea exprimată mai sus despre acest text scriptural. Cei luați în legământ, au intrat în bucuria Domnului și acuma se bucură foarte mult că au fost privilegiați, ca să mărturisească despre Numele său cel sfânt; și alții, cari nu aparțin Casei regale, văd că aceștia sunt martorii credincioși și zeloși ai lui Iehova și recunosc în ei pe sămânța binecuvântată a lui Iehova.

¹⁰ Dupăce rămășița credincioasă a fost stabilită în Templu, adecă după sfințirea legământului nou, intră în pace; pentru aceasta cuprinde sfințirea legământului nou pentru ei un „legământ de pace”. Legământul nou a fost în vigoare în tot cursul perioadei de jertfă; dupăce însă cu ocazia zidirii Sionului s'a sfințit, a început și „legământul meu de pace”. Națiunile de pe pământ în prezent sunt zguduți în cetățile lor și au început să se dărâne, și cei ce șed în poziții înalte guvernamentale a pământului sunt în cădere și se află în mari strâmtorări; aceia însă, cari fac parte din organizațiunea lui Iehova, se bucură de mare pace. Pacea lui Dumnezeu locuște trainic în mijlocul credincioșilor săi, precum stă scris: „Pot să se mute munții (împărățiile de pe pământ), pot să se clatine dealurile (domnitorii lor în poziții înalte), dar dragostea mea nu se va muta dela tine (membrii Sionului, a organizațiunei principale a lui Dumnezeu), și legământul meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” (Isaia 54:10) Aceia, pentru cari s'a sfințit legământul nou, și prin urmare cei ce locuiesc în Templu, sunt poporul lui Dumnezeu, și Capul împăratul sau domnitorul lor este marele David antitipic: „Eu Iehova, voi fi Dumnezeul lor, și Robul meu David va fi voevod în mijlocul lor. Eu, Iehova, am vorbit! Voi încheia cu ele un legământ de pace, și voi îndepărta din țară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în liniște în pustie, și vor putea dormi

în mijlocul pădurilor.“ (Ezechil 34:24, 25) În vreme ce legământul de pace nu este legământul nou, totuș el este un legământ al păcii, pe care Iehova îl dă acelora, pentru cari s'a sfințit legământul nou.

¹¹ Cei născuți dela femeia lui Dumnezeu, adică din organizațiunea Lui, sunt acuma în Templu, unde primesc învățătură dela Dumnezeu, și se bucură de mare pace, precum stă scris: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea (pacea) fiilor tăi.“ (Isaia 54:13) Dușmanul și maideparte va ataca pe martorii lui Iehova; dar atacurile acestea nu vor face pe credincioși să se teamă nici de oameni, nici de Diavol, și din pricina aceasta credincioșii nu vor înceta să vestească cu îndrăzneală vestea adevărului lui Dumnezeu. Ei vor asculta de Dumnezeu și nu de oameni. Credința și încrederea lor este bazată pe Iehova, și ei știu că țăriile lor vine dela El; pentru aceea au mare pace, deoarece știu că promisiunile lui Iehova sunt adevărate și sigure, și dușmanul nu-l poate birui. Iehova a declarat despre acești credincioși: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea servilor lui Iehova, așa este mântuirea care le vine dela mine, zice Iehova.“ — Isaia 54:17.

Templul deschis

¹² Legământul legii a avut chivotul legământului, și legământul nou corespunzător are unul și mai însemnat. (Evrei 9:1—5, 23, 24) Aceasta este o dovadă maideparte că legământul nou inadins se referă la Izraelul spiritual. Venirea Domnului Isus la Templu în anul 1918 semnaleză deschiderea Templului din cer, și după aceasta a urmat sfințirea legământului nou. Despre aceasta stă scris: „Și Templul lui Dumnezeu din cer s'a deschis; și s'a văzut chivotul legământului său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.“ (Apoc. 11:19) Prezența chivotului legământului în cer, cum se spune în text, arată prezența lui Iehova în Templu, reprezentat prin Domnul Isus Christos, marele Mijlocitor, Judecător și Cel ce sfințește legământul, care a venit la Templu. Cu ocazia sfințirii legământului legii la muntele Sinai a avut loc un mare cutremur, și „s'au făcut tunete și fulgere.“ (2. Moise 19:16—19; 20:18) Acelaș lucru s'a întâmplat cu ocazia deschiderii Templului în cer, când a fost sfințit legământul nou: „și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.“ Cuvintele acestea simbolice descriu ceea ce s'a întâmplat atunci, îndeosebi cu privire la poporul lui Dumnezeu.

¹³ Când Domnul Isus a venit la Templu și legământul nou a fost sfințit, atunci exista o oaste de urmași credincioși, care a fost preumbrită de credinciosul Mardocheu. După anul 1919 și alții au venit la cunoștința adevărului și au fost luați în legământ; și aceștia se pare să fie preumbrăți prin „famenii“ și „străinii“, amintiți de profetul Isaia, cari au fost aduși în casa Domnului. Intre Izraeliții naturali erau fameni (eunuchi); aceștia probabil că erau străini din alte țări, deoarece legea ebreilor a oprit castrarea unui Izraelit, și un famen nu putea fi primit în organizațiunea tipică a lui Dumnezeu. Străinii au fost castrați în scopul vădit, ca să se evite o eventuală murdărie a spiței naturale a Izraeliților. Totuș castrații dintre Izraeliți, cari s'au năzuit cu zel să țină legământul legii, s'au împărțit de favorul Domnului; și despre ei

stă scris: „Căci așa vorbește Iehova: Famenilor (cari trebuiau să fie străini), cari vor păzi Sabatele mele (a legământului legii, care a fost o umbră a legământului nou), cari vor alege ce-mi este plăcut, și vor stăruii în legământul meu, le voi da în casa mea (în organizațiunea regală a lui Iehova) și înlăuntrul zidurilor mele un loc și un nume mai bun (nume nou) decât fiu și fiice (pe care l-ar fi putut moșteni acești fii și fiice, dacă ar fi rămas credincioși); le voi da un nume vecinic, care nu se va stinge.“ (Isaia 56:1, 5) „Numele vecinic, care nu se va stinge“ amintit aici, se referă actualmente la numele nou, pe care Iehova îl dă acelora, pentru cari s'a sfințit legământul nou, și cari au fost făcuți membrii a Casei regale și au devenit martorii lui Iehova, cari sunt însărcinați din partea Lui, ca să mărturisească pentru Numele său.

¹⁴ Deoarece tot această regulă se aplică și la străinii, se dovedește că Iehova nu caută la persoană, când cineva dă dovadă de iubire și ascultare față de El. „Și pe străinii, cari se vor lipsi de Domnul, ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentruca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-i pângărească, și vor stăruii în legământul meu, îi voi aduce la muntele meu cel sfânt, (Sionul, organizațiunea sfântă a lui Iehova) și-i voi umplea de veselie în Casa mea în Templul lui Dumnezeu) de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul meu. Căci Casa mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.“ (Isaia 56:6, 7) Ultimele cuvinte a acestui text: „pentru toate popoarele“, cuprind evident pe clasa, pe care a preumbrărit-o Ruth, care era străină și a fost primită în casa Izraelului natural. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți (rămășița recunoscută de Domnul în 1918) ai lui Izrael: voi mai strânge și alte popoare la cei strânși (adecă afară de rămășița primitivă preumbrătită prin Mardocheu și Naomi) acum de el (adecă de „servul credincios și înțelept“, cum îl numește Domnul, care serv a fost preumbrătit prin Mardocheu și Naomi).“ (Isaia 56:8) Rut era o Moabiteancă, adecă o streină în Izrael și străină față de legile lui. Dar cum Rut s'a angajat de bunăvoie să meargă la Betleem, cu stearpa de Naomi care se întorcea acasă, acolo unde nu a avut nici o perspectivă, să poată contracta o căsătorie pământeană, da, nu a avut nimica, pe ce ar fi putut zidi o speranță oareșcare, ca să se mărite și să nască copii; în starea aceasta era ea asemenea unui famen (castrat). Pentru aceasta ilustrează ea potrivit atât pe cel castrat, cât și pe cel străin, cari sunt amintiți în profesia citată de mai sus a lui Isaia.

¹⁵ Aceia, pentru cari a fost sfințit legământul cel nou la venirea Domnului Isus la Templu, cari așadar au fost aduși în Templu și unși, au fost făcuți servi destoinici ai legământului, pentruca să slujească acelora, cari urma să fie luați în legământ după aceasta, cași Rut și Estera, adecă clasele preumbrărite prin Rut și Estera. Faptele bine cunoscute acuma, arată că dela 1922 încoace foarte mulți au venit la adevăr, s'au consacrat lui Dumnezeu și au devenit martorii lui Iehova; și faptele acestea întăresc concluzia trasă mai sus din acest text. Afară de aceasta trebuie să avem în vedere că „turma mare“ se compune din aceia, cari deși au intrat într'un legământ de jertfă, dar nu au ținut cu credincioșie la legământul acesta de jertfă, și astfel nici nu au urmat chemarea pentru Impărăție niciodată; totuș aceștia (turma mare a prizonierilor) sunt cuprinși

în legământul nou, și subordonați condițiilor lui. (Zah. 9—12) În Scriptură sunt amintiți ca „prizoneri” și slujitorii sânguincioși ai legământului nou trebuie să slujească și acestei clase de „prizoneri” sau „turma mare”. Aceasta este una din lucrările pe care le face rămășița credincioasă acuma pe pământ. — Isaia 42:6, 7; 49:8, 9.

¹⁰ Cei reprezentați prin Rut și Estera, cari au fost aduși la iveală după anul 1918, sunt asemenea făcuți slujitori destoinici ai legământului nou și iau parte la serviciul acesta, precum s'a explicat mai dinainte. Înainte ca cineva să poată fi făcut un servitor destoinic al legământului nou, trebuie să crească la măsura deplină în Christos, să fie un bătrân adevărat și să slujească atât celorlalți născuți de spirit, cât și clasei Ionadab; și aceasta este o dovadă mai departe a faptului că legământul nou se mărginește la Izraelul spiritual.

C h e t u r a

¹¹ Chetura a născut lui Avraam șase fii. Ce a preumbrît ea, și în ce relație stătu ea și fiii ei față de legământul lui Iehova? Despre acești șase fii, cari i-au fost născuți lui Avraam de Chetura se obișnuia să se spună că ei ar fi închipuiți în umbră pe multele popoare a lumii, cari în sfârșit sub sceptrul lui Christos vor avea parte de binecuvântările restatornicirei; pentru aceasta Chetura ar fi o prefigurație a legământului nou, care ar fi adus la iveală pe copiii restatornicirei. Concluzia aceasta însă nu este sprijinită de Scriptură, și anume cel puțin din două motive nimerite și îndestulitoare, anume: 1) legământul nou nu se referă la omenire în general, deoarece el este o unealtă a lui Iehova, de a scoate un popor pentru Numele său dintre națiuni, care popor după ce s'a dovedit credincios, va contura cu Christos Isus la justificarea Numelui lui Iehova; și toți aceștia sunt copiii lui Iehova; 2) cei ce vor primi binecuvântarea vieții omenești pământești, vor fi copiii lui Christos și nu ai lui Iehova. Aceasta se dovedește definitiv prin faptul, că bărbații credincioși din trecut, cari vor fi locuitorii vizibili pe pământ, vor fi copiii lui Christos, și vor sta sub conducerea Lui nemijlocit. (Ps. 45:16) Natural că orice viață se pogorâ de la Iehova Dumnezeu; totuși Iehova a îmbrăcat pe Domnul Isus Christos cu puterea și autoritatea, ca să dea viață clasei pământești, din care pricină Christos în Scriptură se numește și „părintele veciniei”. (Isaia 9:6) Copiii Cheturei nu au fost zămislîți de Isaac, care era o umbră a lui Christos, ci de Avraam, care în ieoană a reprezentat pe însuși Dumnezeu. Din acest motiv se poate vedea că cei șase fii ai Cheturei nu pot să închipue pe clase pământești sau omenești.

F a p t e l e

18. Patriarhul Avraam a avut o soție, numită Sara și două fiitoare, una era Hagar și cealaltă Chetura. Sara mult timp a fost stearpă, și Avraam a luat pe Hagar, slujitoarea Sarei, ca înlocuitoarea Sarei; și prin Hagar i-a fost născut Ișmael. Mai târziu, când a îmbătrânit Avraam, a conceput Sara, femeia sa legitimă și i-a născut un fiu, cărui i-a dat numele Isaac. Când Sara a ajuns la vârsta de 127 ani, a murit. La trei ani după moartea ei, Isaac a luat în căsătorie pe Rebeca. După căsătoria lui Isaac cu Rebeca, Avraam s'a însurat din nou și a avut șase fii: „Avraam a mai luat o nevastă

numită Chetura.” (1. Moise 25:1) După ce Avraam și Chetura au primit pe acești șase fii, Avraam era un om bătrân la zile. La stabilirea că ce reprezintă fiii Cheturei este important a avea în vedere faptul acesta.

¹⁹ Dacă fiii lui Avraam, pe care i-a născut Chetura, nu închipue pe clasa pământească, care în cursul domniei lui Christos va fi binecuvântată cu viață, atunci pe cine închipue ei? La întrebarea aceasta se va da mai întâi un răspuns sumar, și după aceasta va urma dovada scripturală pentru întărirea lui. Răspunsul logic și întărit de Sfânta Scriptură este: Cei șase copii ai lui Avraam, născuți de Chetura, închipue pe aceia, cari după nașterea Impărăției sau a „copilului bărbat” au fost primiți în legământul nou. Despre aceasta s'a scris următoarea profeție: „Mai înainte de a suferi dureri de facere, a făcut, până a nu-i veni durerile, s'a ușurat de copil! Cine a auzit asemenea lucruri? Cine a văzut asemenea lucruri? Poate o țară avea dureri de facere într-o zi? Sau o națiune a se naște deodată? Căci fiica Sionului îndală ce avu durerea de facere, a și născut pe fiii săi.” (Isaia 66:7, 8) „Copilul bărbat” a fost născut de organizațiunea sau femeia lui Dumnezeu în anul 1914. (Apoc. 12:1—5) ceilalți copii ai ei, îndeosebi rămășița, au fost născuți mai târziu de către Sion, anume după sosirea Domnului Isus la Templu și începutul zidirii Sionului ce a avut loc în anul 1918.

Organizațiunea sa

²⁰ Iehova posedă o organizațiune universală, și organizațiunea aceasta a fost ilustrată prin Sara, adevărata femeie a lui Avraam; și aceasta se stabilește cu hotărîre din profeție. (Isaia 54:1—5) Legătura casnică între Avraam și Sara, ilustrează relația între Iehova și „femeia” sa, numită Sion, care naște pe copiii organizațiunii sale principale sau a Impărăției. — Isaia 54:13.

²¹ Avraam a avut o femeie adevărată și încă două fiitoare. Una dintre aceste fiitoare, Hagar, a închipuit pe națiunea Izraelului după trup, care nu a scos la iveală un popor pentru Numele lui Iehova. Aceasta se stabilește definitiv prin cuvintele inspirate a apostolului Pavel în epistola către Galateni. Fiii lui Dumnezeu, cari s'au născut mai târziu, și constituie un popor pentru Numele lui Iehova, sunt ilustrați prin cei șase fii ai lui Avraam, pe care i-a născut Chetura. Scriptura nu spune că Sara și Hagar ar fi fost ilustrațiile a ambelor legăminte, cum obișnuim să spunem adeseori; ei declară că Hagar și fiul ei închipue legământul dela Sinai, și că Sara și fiul ei închipue aceea, ce se va naște dela organizațiunea lui Dumnezeu, sau Ierusalimul de sus. Apostolul spune că acesta este un simbol, anume ceace se ilustrează aici prin amândouă femei și urmașii lor. Un simbol nu este o ilustrațiune, ci o unealtă care se folosește pentru a ilustra sau reprezenta lucruri adevărate. Apostolul spune: „Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s'a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s'a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într'alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Hagar, căci Hagar este muntele Sinai din Arabia; — și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.” — Gal. 4:22—26.

²² Nemijlocit după aceasta apostolul citează din profeția

lui Isaia 51:1, ce arată că Sara a închipuit pe organizațiunea lui Dumnezeu — numită Ierusalim și ilustrată prin „femeia” sa. Relația lui Avraam față de soția sa și față de cele două fiitoare ale sale ilustrează relația lui Dumnezeu față de legămintele sale, cari legăminte sunt uneltele sale pentru ducerea la îndeplinire a scopului său, pentru a-și face un nume. Sara cu fiul său împreună închipue legământul fără condițiuni al lui Iehova, pentru a scoate la iveală „sămânța”. Această sămânță promisă este preumbrită prin Isaac, și sămânța aceasta este Christos Isus. Hagar și fiul ei ilustrează sau închipue simbolic legământul legii, pe care Dumnezeu l-a adăugat promisiunii sale originale. Scopul aceluia legământ a fost, ca să dea Izraelului natural o ocazie, pentru a aduce la iveală un popor pentru Numele lui Iehova; totuși legământul acela a eșuat, deoarece Izrael era compus din creaturi omenești imperfecte. Acest eșec a legământului se ilustrează prin împrejurarea că fiul Hagarei „s’a născut în mod firesc”. Ceeace nu a putut face legământul legii, aceea a realizat legământul nou, anume: un popor pentru Numele său.

²³ Legământul Avraamic era de fapt o declarațiune fără condițiuni a hotărârii lui Iehova, de a crea o sămânță; și întrucât s’a folosit de Avraam și soția sa Sara, Dumnezeu a ilustrat, cum va aduce la iveală o sămânță, care sămânță a fost arătată în icoană sau era ilustrată. Dumnezeu a lăsat, ca Sara să rămână stearpă timp îndelungat, până ce va fi venit timpul să lase să nască sămânța tipică a făgăduinței. În vremea acestui period de timp Hagar a pășit în locul Sarei sau a fost în legătură cu căsnicia lui Avraam, pentruca să poată naște un moștenitor lui Avraam. Dar fiul Hagarei nu era sămânța promisiunii. Cu acea s’a urmărit evident scopul de a demonstra că sămânța promisiunii numai prin puterea miraculoasă a lui Iehova poate să fie adusă în lume. La vremea hotărârii a născut Sara pe sămânța tipică, și aceasta s’a întâmplat prin puterea minunată a lui Iehova. Nașterea acestui fiu a fost o confirmare a legământului. Isaac era o icoană a lui Isus Christos, a Fiului lui Dumnezeu. La botezul lui Isus, când Spiritul sfânt în chipul unei porumbițe s’a coborât din cer și s’a așezat pe Isus, atunci s’a auzit un glas din cer, care a zis: „Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesec plăcerea”; și atunci a adus la iveală legământul Avraamic pe sămânța anume adevărată a promisiunii (Matei 3:16, 17). Isaac singur era icoana lui Christos, a seminței promise, cum stă scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.” — 1. Moise 21:12; Romani 9:7.

²⁴ Legământul lui Iehova cu Avraam mai târziu a fost confirmat lui Isaac, după aceasta și lui Iacob și în sfârșit celor douăsprezece seminții ale lui Izrael (Iuda), îndeosebi în legământul legii. „El își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om, de legământul, pe care l-a încheiat cu Avraam, și de jurământul, pe care l-a făcut lui Isaac. El l-a făcut lege pentru Iacob, legământ vecinic pentru Izrael.” (Ps. 105:8—10) „Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său făcut cu Avraam, Isaac și Iacob.” (2. Moise 2:24) Iehova a aplicat îngrijirile legământului Avraamic asupra urmașilor naturali ai lui Avraam, întrucât cu mijlocirea lui Moise și a legământului legii, l-a eliberat din Egipt și a alungat pe păgâni în țara Canaanului dinaintea lor. „Domnul a răspuns: Iată, Eu fac un legământ. Voi face în fața întregului popor, minunii cari n’au avut loc în nici o țară și la nici un neam (sau pentru careva neam); tot poporul care este în jurul tău, va vedea lucrarea Domnului, și prin tine voi face lucruri înfricoșate. Ia

seama la ceace-ți poruncese azi (în ziua sfințirii legământului legii la muntele Sinai). Iată voi izgoni dinaintea ta pe Amoriiți, Cananiți, Hetiți, Fereziți, Heviți și Iebușiți. — Domnul a zis lui Moise: Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine (Moise, icoana lui Christos), și cu Izrael (icoana Izraelului spiritual, în care se cuprinde și rămășița).” — 2. Moise 34:10, 11, 27.

²⁵ În armonie cu ilustrațiunea amintită mai sus, Iehova a confirmat legământul Avraamic sămânței adevărate, care este Christos Isus, întrucât a încheiat cu El legământul cel nou. Prin Isus Christos, mijlocitorul, Iehova a confirmat legământul Avraamic și membrilor corpului lui Christos Isus, adică Izraelului spiritual, și anume în acelaș fel, adică prin legământul nou, care arată îndeosebi scopul lui Iehova cu privire la sămânța lui Avraam. Legământul nou este așadar subordonat sau alipit legământului Avraamic, chiar așa precum partea dinădărupt a efodului preoțesc era legal de partea ei dinainte. Aceasta este o întărire mai departe a concluziunii că legământul nou este o unealtă a lui Iehova pentru a aduce la iveală un popor pentru Numele Lui, care popor, prin luare de suflet va fi unit cu sămânța lui Avraam, încorporat în el și făcut părtaș la justificarea numelui lui Iehova.

²⁶ Sara a născut un fiu, și mai târziu a decedat. Aceasta nu înseamnă nicidecum sfârșitul legământului Avraamic și nici sfârșitul organizațiunii lui Iehova; deoarece aceste nu au sfârșit. Sara cu ocazia morții sale în mod simplu dispărea din icoană, deoarece după moartea ei naturală ea nu putea să nască mai mulți copii. Sara a murit la treizecișapte ani după nașterea lui Isaac, și la trei ani înainte de căsătoria lui Isaac cu Rebeca; deoarece Isaac era de patruzeci de ani când s’a căsătorit. (1. Moise 25:20) După ce Isaac peste mai mult de trei ani după moartea Sarei a luat de nevastă pe Rebeca, Avraam încă și-a luat o nevastă, numele căreia era Chetura. (1. Moise 21:67; 25:1) După moartea Sarei, Chetura a ocupat locul Sarei, pentru a naște lui Avraam mai mulți copii; chiar așa cum Rut, Moabiteanca a pășit în locul evreiceii bătrâne Naomi, ca să nască o sămânță. Chetura putea deci să închipue pe organizațiunea lui Dumnezeu, dar nu pe legământul nou. Ea împreună cu fiii ei ilustrează deci, cum își naște fiii organizațiunea lui Dumnezeu, după nașterea „copilului bărbat”.

²⁷ Întrucât Avraam era un om bătrân, tot așa și Sara era bătrână, pentruca să mai poată da viața la copii, Iehova a făcut o minune cu ei, întrucât El a făcut cu puțință conceperea și nașterea fiului Isaac. Din această rezultă că cei șase fii ai lui Avraam, pe cari i-a născut Chetura după patruzeci de ani dela nașterea lui Isaac, asemenea numai prin puterea miraculoasă a lui Iehova au venit în lume. Despre nașterea miraculoasă a lui Isaac stă scris: „Dupăcum este scris: Te-am rânduit să fii Tatăl multor neamuri. El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții (capacitatea lui Avraam de a însăreina pe Sara, era perită), și care chiamă lucrurile cari nu sunt (inclusiv Avraam, care odinioară nu era tatăl mulțimei), cași cum ar fi (pentru aceasta a schimbat Dumnezeu numele Avram în Avraam, ce înseamnă tatăl unei mulțimi, și aceasta a avut loc cu doi ani înainte de nașterea lui Isaac); nădăruind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, dupăcum i se spusese: Așa va fi sămânța ta... El (Avraam) nu s’a îndoit

de făgăduința lui Dumnezeu, prin credință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească.” (Romani 4:17, 18, 20, 21) „De aceea, dintre un singur om, și încă un om aproape mort, s'a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.” — Evrei 11:12.

²⁸ Avraam avea o sută de ani, când s'a născut Isaac; și ce privește zămislirea de copii, trupul său era cași mort, cum stă scris în Romani 4: prin urmare cu patruzeci de ani mai târziu trupul său era să fie privit tot astfel, dacă nu cu mai mult drept, mort. Pentru aceasta a trebuit, ca Dumnezeu să intervină cu puterea Lui miraculoasă, pentruca Avraam să primească cei șase fii dela Chetura. (1. Moise 25:1, 2; 1. Cron. 1:32) Tot prin puterea miraculoasă a lui Iehova s'a întâmplat că Isus Christos a fost conceput în mitra fecioarei și mai târziu s'a născut. Cu treizeci ani mai târziu, Isus Christos prin puterea minunată a lui Iehova a fost adus la iveală ca antitipic Isaac, „sămânța făgăduinței”. (Matei 3:16, 17) Aproximativ cu 1900 ani mai târziu, anume în anul 1914 s'a născut „copilul bărbat”, adică Impărăția lui Dumnezeu sub sceptrul lui Christos, din soția, sau organizațiunea lui Iehova; și aceasta s'a întâmplat prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu. Tot prin aceea putere miraculoasă a lui Iehova Sionul, prefigurat prin „femeia” lui Dumnezeu în anul 1918 și dela acel timp înainte a născut și alți copii, după nașterea „copilului bărbat”. — Isaia 66:7—9.

²⁹ Cei șase fii, pe cari i-a născut Chetura, nu erau fiii lui Isaac, ci ai lui Avraam; prin urmare fiii Cheturei nu puteau să închipue pe aceia, cari vor primi viață pe pământ și cari erau amintiți ca clasa restatornicirei; deoarece aceia, cari vor primi perfecțiune omenească, vor fi fiii lui Isaac antitipic. Deci concluziunea logică trebuie să fie aceea că fiii lui Avraam pe cari i-a născut Chetura, ilustrează pe fiii lui Iehova, cari îi vor fi născuți în afară de Christos Isus, și deosebit de El, de către organizațiunea Lui, Sionul. Cei ațeși din neamuri, ca un popor pentru Numele lui Dumnezeu, nu sunt copiii lui Christos, ci sunt frații lui Christos și fiii lui Dumnezeu. (Evrei 2:11) Relația lui Avraam cu Chetura și fiii săi, reprezintă așadar clar relația lui Dumnezeu către ceilalți fii ai Sionului.

³⁰ Christos Isus singur este solul legământului nou. După nașterea „copilului bărbat” în anul 1914, anume în anul 1918, a venit solul legământului nou la Templu, ca să-și judecată. (Malachi 3:1) Atunci a rezidit Iehova prin Christos Isus, marele Sol al legământului nou, Sionul, în timp ce mai întâi a adus la iveală pe sfinții credincioși, cari au murit de demult în credință; după aceasta membrii rămășiței credincioase de pe pământ vor fi primiți în Sion și devin copiii lui Dumnezeu. Această concentrare din urmă este ilustrată prin Chetura, cum a născut patriarhului Avraam pe cei șase fii; și aceștia din partea ei sunt o umbră a fiilor lui Dumnezeu. Christos Isus singur este „sămânța lui Avraam” amăsurat legământului fără condițiuni. „Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: și semințelor (cașicum ar fi vorba de mai multe); ci cașicum ar fi vorba numai de una: Și seminței tale, adică Christos.” — Gal. 3:16.

Prin înfiere (adopțiune)

³¹ Este adevărat că în acelaș capitol apostolul declară: „Toți cari ați fost botezați în Christos, v'ați îmbrăcat cu

Christos. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Gal. 3:27, 29) Intrebarea însă este: cum ajung ei în Christos? Invederat prin înfiere (adopțiune). Înfiere înseamnă a primi pe cineva în familie ca pe un fiu. Membrii corpului lui Christos reprezintă o parte a seminței lui Avraam, mulțumită împrejurării că au fost încorporați în Christos, și primiți sau adoptați ca copii în Casa lui Dumnezeu, și primul, sau Capul Casei lui Dumnezeu este Christos Isus. Ei nu vor fi aduși în Christos în urma unor lucrări, ce ar fi făcut ei. Dovedirea apostolului în epistola sa către Galateni bate în direcția că Dumnezeu, când a sosit împlinirea vremilor, a trimis pe Isus, „ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentruca să căpătăm înfierea. Și pentrucă sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului său, care strigă: Ava, adică Tată. Așa că nu mai ești rob, ci fiu, și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu (alte trad.: moștenitor al lui Dumnezeu prin Christos).” (Gal. 4:4-7) Din nou spune apostolul: „Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică: ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava, adică Tată!” (Romani 8:15) După aceasta arată apostolul că introducerea acestor consacrați lui Dumnezeu în familia lui Dumnezeu se va împlini pe vremea reziderei Sionului. „Și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” (Rom. 8:23) Era dela început scopul lui Dumnezeu, ca prin înfiere să încorporeze în familia sa pe ceilalți fii.” (Dumnezeu, care) ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Christos, după buna plăcere a voiei sale.” — Efeseni 1:5.

³² Iehova vorbi către Avraam: „Întru Isaac se va chema seminția ta.” (1. Moise 21:12) Pe vreme când Iehova a vestit aceasta Hagar și fiul ei erau deja lepădați. (Gal. 4:29, 30) Cam cu patruzeci de ani mai târziu s'au născut fiii Cheturei. Isaac este fiul lui Dumnezeu după făgăduință, și Isaac era o icoană a lui Christos Isus, sămânța făgăduinței. Isus, Isaac antitipic este unul; cu adăugarea celor șase fii ai Cheturei sunt șapte; astfel deci familia regală este formată după un număr al perfecțiunii dumnezeiești.

³³ Cei șase fii ai Cheturei nu au putut moșteni împreună cu Isaac tot ceea ce a avut Avraam; dar Avraam le dădu daruri. (1. Moise 25:5, 6) În acelaș fel, singur membrii corpului lui Christos nu pot moșteni; deoarece Christos este Acela, pe care Iehova „l-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor”. (Evrei 1:2) Christos Isus a intrat în moștenirea împărăției cu trei ani și jumătate înainte ce a venit la Templu, ca să judece și să zidească Sionul; astfel a decurs o bucată de vreme, înainte ce alți copii ai Sionului s'ar fi născut sau ar fi fost aduși în organizațiunea lui Dumnezeu. Isus Christos este în principiu „sămânța lui Avraam”. (Fapte 3:25, 26) Prin mijlocirea lui Christos Isus, frații lui sunt aduși la iveală ca un popor ales pentru Numele lui Iehova, și acești credincioși, prin faptul că sunt luați de suflet devin comoștenitori cu Christos Isus. Comoștenirea lor este legală de anumite condițiuni temeinice, anume: „Însuș Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (Romani 8:16, 17) Cu alte cuvinte: Toți membrii corpului în calitate de copii vor fi primiți în Casa regală și devin

membrii pe vecie a acestei Case, și anume sub condițiunea că vor rămânea credincioși lui Dumnezeu, care credincioșie aduce cu sine că suferințele și ocările, cari s'au abătut peste Isus, vor veni și peste ei.

³¹ Numele Chetura se naște din rădăcina cuvântului „katar” ce înseamnă „a funega”, adică: a se descompune prin foc în fum. În cele de mai multeori cuvântul acesta se traduce cu „a arde tămâie” sau cu „a arde jertfă”; din care cauză numele Chetura înseamnă și „tămâie” sau „miroșitor”. Textul frumos poetic scriptural, care tratează despre Christos Isus, când vine la Templu, spune: „Ce se vede oare suindu-se din pustie, ca niște stâlpi de fum, în mijlocul aburilor de mir și de tămâie, încunjurată de toate mirezmele.” (Cânt. Cântărilor 3:6) În suita Impăratului care vine sus șezând în lectica sa, sunt șasezeci de viteji bravi. (Cânt. Cântărilor 3:7,8) Fiii Casei regale a lui Dumnezeu vor fi înrolați sau introduși în organizațiunea regală a lui Christos din Templu. Deci numele Chetura dă de înțeles că, ceilalți copii ai Sionului, cari vor fi primiți în Sion după venirea Impăratului și a nașterii Impărăției, sunt aceia, cari „aduc totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor, cari mărturisesc Numele Lui”; și aceasta o fac după zidirea Sionului în anul 1918. (Evrei 13:15) Dela data aceea dușmanul nu mai poate să facă să încealeze jertfa aceasta, cum s'a întâmplat în anul 1918, deoarece este „perpetuă”, ci organizațiunea aceasta va continua în eternitate să cânte lauda lui Iehova. (Apoc. 8:3) Cel ce dă ascultare cu credincioșie lui Iehova și Christos Isus, și își îndeplinește cu tot devotamentul obligațiunile sale în calitate de un serv sârguincios al legământului nou, este „înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Christos.” (2. Cor. 2:15) „Copilul bărbat” s'a născut în anul 1914; la venirea Domnului în anul 1918 la Templu, sfinții credincioși, cari au murit în credință, au fost înviați din morți; deoarece ei trebuie să meargă înaintea celor de pe pământ; și după aceasta se va aduce în Templu rămășița credincioasă de pe pământ. Primirea acestor alți sfinți în familia regală a lui Dumnezeu, a fost deci preumbrilă clar de acești șase fii ai lui Avraam, pe cari i-a născut Chetura.

³⁵ Dacă toate acestea dovezi scripturale sunt puse față în față cu faptele pe cari Iehova a lăsat să se întâmple, atunci din această rezultă concluzia silită că, legământul nou nu este un legământ care ar avea ceva cu restatornicirea Izraelului natural sau a vre-unui alt popor la perfecțiune umană; ci dimpotrivă că legământul nou este unealta lui Iehova, prin care scoate din diferitele neamuri un popor pentru Numele său; mai departe că acești aleși astfel, cari se dovedesc credincioși, vor fi primiți ca copii în familia lui Dumnezeu și astfel vor deveni membrii a Casei sale regale sau a Sanctuarului regal. Această concluziune nicidecum nu este în contradicție cu adevărul că, oamenii în general în cursul domniei lui Christos vor primi binecuvântări pământești sau omenești; ci concluzia aceasta dimpotrivă dă neamului omenească asigurarea că Iehova va avea o sămânță probată și credincioasă pentru îndeplinirea operei de înnoire sau binecuvântare. Legământul nou este consacrat legământului pentru Impărăție și stă în strânsă legătură cu el. Impărăția este aceea, care va justifica pe deplin Numele lui Iehova.

(Continuă).

Întrebări pentru studiu

1. Din ce parte și pentru ce strânge Iehova la sine pe sfinți?
- 2, 3. Cum vor vesti „cerurile” dreptatea Lui? Pentru ce se înțelege și prețuește mai bine în prezent „acest serviciu” a vestirei dreptății sale?
4. Fă o comparație între Izrael și „creștinătate”, ce privește mântuirea unei „rămășițe” din ambele. Cum a fost strâns și mântuit rămășița în ambele aceste cazuri?
5. Când a început să se împlinească Psalm 50:5, și cum?
- 6, 7. Aplică Ieremia 50:4, 5.
8. Când și cum se împlinește Ezechiel 20:37, 38?
- 9—11. Fă indicație la fapte, cari sunt dovadă de împlinire a profețiilor din a) Isaia 61:1, 6—9; b) Isaia 54:10; c) Isaia 54:13,17.
12. Când și cum s'a deschis Templul lui Dumnezeu în „ceruri”, cum stă scris în Apoc. 11:19? Cum s'a putut vedea „chivotul legământului său” în cer? Arată pe scurt, ce lucruri „au urmat” după aceasta, cum a fost preumbrat la Sinai.
13. Cum putem ști, cine sunt „samenii (castrații)” amintiți în Isaia 56:4, 5? Arată, dacă promisiunea însemnată acolo a lui Iehova s'a împlinit asupra lor.
14. Cine este preumbrat prin „fiul străinului” amintit în Isaia 56:6? Ce înseamnă procedura lui Iehova cu străinii, descrisă în versurile 6 și 7? La cine se referă aici indicațiunea „toate popoarele”?
- 15, 16. Cine sunt servii legământului nou și în ce constă serviciul lor?
17. Explică cu motivări, dacă Chetura a fost o leoaică a legământului nou, și dacă cei șase fii ai lui Avraam, pe cari i-a născut Chetura, au preumbrat pe neamul omenească, care în sfârșit se va bucura de binecuvântările restatornicirii.
- 18, 19. Ce alte împrejurări importante trebuie să se ia în considerare la constatarea, că ce sau pe cine ilustrează fiii Cheturei? Cum se întărește concluziunea aceasta prin Isaia 66:7, 8?
- 20—22. Arată că Scriptura stabilește în mod definitiv poziția profetică a Sarei și a Hagariei.
- 23—25. În legătura aceasta arată și explică procedura lui Dumnezeu cu Avraam și Sara, și ce rol a jucat aici Hagara. Arată aici și înțelesul declarațiunii: „Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său încheiat cu Avraam, Isaac și Iacob” precum și a declarațiunii date în Psalm 105:8—10; precum și legătura legământului nou față de cel Avraamic, și scopul legământului nou.
- 26—28. Explică înțelesul profetic al împrejurării că Isaac, fiul lui Avraam și tot așa și fiii săi prin Chetura, au fost aduși în lume prin puterea miraculoasă a lui Iehova.
- 29, 30. Ce altă dovadă aduce pentru poziția profetică a fiilor Cheturei împrejurarea, că ei erau fiii lui Avraam și nu ai lui Isaac?
- 31, 32. Față de declarațiunea lui Iehova (1. Moise 21:12): „Intru Isaac se va chema seminția ta”, și față de declarația apostolului Pavel în Galateni 3:16, explică poziția membrilor corpului lui Christos în legătură cu „sămânța lui Avraam”.

33. 31. Intrucât Avraam dădu lui Isaac „tot ce a avut”, și Dumnezeu „a pus pe Fiul său moștenitor al tuturor lucrurilor”, cum se poate că noi putem fi „moștenitorii... lui Dumnezeu”. Explică înțelesul profetic a numelui Chetura.
35. Ce este deci explicarea logică a naturii, ce privește

scopul și realizarea legământului nou, maideparte armonia lui cu îngrijirea pe maideparte a lui Iehova pentru binecuvântarea omenirii cu binecuvântări pământești sau omenești?

(W. T. din 1 Iunie 1934).

LEGĂMINTELE SALE

P A R T E A VI-a

„Voi sunteți aceia, cari ați rămas neconținut cu mine în încercările mele. Deaceu vă pregătesc (prin un legământ; trad. Diaglott) Impărăția, dupăcum Tatăl meu, mi-a pregătit-o mie.” — Luca 22:28, 29.

IHOVA a pregătit Fiului său iubit Christos Isus o împărăție printr'un legământ: aceasta este organizațiunea principală a lui Iehova, și Domnul și Capul ei natural că este Christos Isus. La timpul hotărât al lui Dumnezeu, domnia aceasta regală, adecă „orașul sfânt” sau organizațiunea cerească consacrată și devotată cu totul lui Iehova, vine jos din cer dela Dumnezeu și va lua în stăpânire afacerile lumii. Iehova a împuternicit pe Christos Isus, ca printr'un legământ să pregătească fraților săi credincioși o parte sau loc în această împărăție, pentruca acești credincioși să poată avea parte în organizațiunea sa. Această împărăție, sau această organizațiunea sfântă este aceea, care justifică Numele lui Iehova, dupăce ea mai întâi a pus mărturie pentru Numele lui Iehova. Acest legământ pentru Impărăție este separat și deosebit de legământul nou, totuși este în strânsă rudenie cu el. Mai întâi cineva trebuie să fie în legământul nou, înainte ce ar putea să intre în Impărăție.

P r e u m b r i t

² David era o icoană, care a preumbrît pe Împăratul, Isus Christos. Intrucât David era iudeu, era subordonat legământului legii încheiate în Egipt; totuși când era de treizecișapte ani, Dumnezeu a făcut cu el un legământ, pentru a-i întări împărăția pe veci. (2. Samuel 7 versurile 1—29) Isus Christos atunci a amintit prima oară despre legământul pentru Impărăție, dupăce a vorbit învățăceilor săi despre întemeierea legământului nou. În același timp, când a arătat învățăceilor săi credincioși că Dumnezeu a încheiat cu El un legământ pentru Impărăție, Isus le-a declarat că prin un legământ a făcut cu puișii fraților săi, ca să ia parte împreună cu El la împărăție.

³ La patruzeci de ani după încheierea legământului în Egipt și sfințirea lui la muntele Sinai, Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să facă un legământ cu Israel în țara Moabului. „Iată cuvintele legământului pe care a poruncit lui Moise Domnul să-l încheie cu copiii lui Israel în țara Moabului, afară de legământul pe care-l încheiasă cu dânsii la Horeb.” (5. Moise 29:1) Legământul încheiat în Moab a preumbrît legământul pentru Impărăție. Legământul din Moab a fost un mijloc sau o măsură de pregătire a Izraeliților, luată pentru intrarea lor în Canaan și pentru serviciul dumnezeesc ce au de făcut în pământul sfânt. Pelângă aceasta a mai închipuit scopul lui Iehova ca să facă cu poporul său depe pământ o lucrare de pregătire dela 1918 încoace. Scurt timp înainte de introducerea legământului în Moab, Iehova a poruncit lui Moise, ca să concentreze pe Izraeliții

apși pentru serviciul militar. (4. Moise 26:1—4) În același loc a fost ridicată și tabăra Izraeliților, când Balac, împăratul Moabului, a căutat să înduplece pe Balac să blasteme pe Izraeliți. (4. Moise 22:1—24, 25) Tot de acolo s'au sculat Izraeliții, ca să execute sentința lui Iehova asupra Midianiților, deoarece aceștia au dușmănit pe poporul lui Dumnezeu. (4. Moise 25:15—18; 31:1—12) Izraelul natural se găsea pe vremea aceea în Moab, într'o țară, care nu li se dădu ca moștenire. În același fel, poporul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu și l-a ales pentru Numele său, pe vremea când au fost primiți în legământul pentru Impărăție, se aflau în lume, fără însă să fi constituiți o parte din lume.

⁴ Timpul și împrejurările însoțitoare cu ocazia încheierii legământului în Moab, au preumbrît timpul și împrejurările în care se găsește Izraelul spiritual, când va fi primit în legământul pentru Impărăție. Și legământul din Moab a fost îndreptat spre justificarea Numei lui Iehova. (5. Moise 1:3; 4. Moise 10:10) Pe vremea încheierii legământului în Moab, Iehova a început să domnească în mijlocul dușmanilor săi, și în scopul acesta s'a folosit de poporul său. Când s'au adunat laolaltă semințiile lui Izrael în Moab, Iehova era „Împărat în Iesurun”. (5. Moise 33:5) Țările din răsăritul Iordanului, prin zdrobirea Amoriților de sub împăratul Sihon și nimicirea lui Og, împăratul din Basan, erau subjugate pe atunci. (5. Moise 2:21—27; 3:11; 4:47; 29:7, 8; 31:4) Teritoriul acestor dușmani pe atunci a trecut în stăpânirea semințiilor lui Izrael, care se ocupau cu prăsierea vitelor. (5. Moise 3:13, 20; Iosua 1:12—18) Aceste împrejurări însoțitoare găsesse o paralelă nimerită în evenimentele, cari au avut loc între anii 1914—1918, când Christos Isus în anul 1914 a fost trimis ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi, și după aceasta a purtat război contra lui Satan și îngerii lui și apoi i-a aruncat jos din cer. (Ps. 110:2; Apoc. 12:7—9) Această armonie este o dovadă puternică a faptului că rămășița după 1918, după nașterea Impărăției, și după venirea lui Christos să rezidească Sionul, a fost primită în legământul pentru Impărăție.

Cine a fost primit ?

⁶ Când legământul din Moab a fost încheiat, Aaron era deja mort, și din mulțimea, care de origină a ieșit din Egipt și acuna aveau peste șasezeci de ani, nu mai erau alții în viață afară de Eliasar, marele preot, Iosua și Caleb; și cel din urmă era pe atunci de șaptezecișinouă ani. (5. Moise 1:36—39; 2. Moise 6:23; Iosua 14 versurile 6—11) Din aceasta rezultă că cei mai mulți dintre cei primiți în legământul din Moab erau „tineri”,

ce corespunde unei profeții de mai târziu, unde este vorba de „lineri”. (Ioil 2:28) „Faceți numărătoarea întregii adunări a copiilor lui Izrael, dela vârsta de douăzeci de ani în sus, după casele părinților lor, a tuturor celor din Izrael, cari sunt în stare să poarte armele. Aceștia sunt cei leșiți la numărătoare dintre copiii lui Izrael: șase sute una de mii șapte sute treizeci. Domnul a vorbit lui Moise: Țara sa se împartă între ei, ca să fie moștenirea lor, după numărul numelor”. (1. Moise 26:2, 1, 51—53) Cu toatăca Caleb pe atunci avea șaptezecisimă de ani, totuș a fost socotit ca un bărbat tânăr dintre cei cu patru decenii; și aceasta s'a întâmplat așa, desigur din pricina credințioșiei sale față de Dumnezeu. (Iosua 11:6—11) Caleb era pe atunci un bun reprezentant al clasei credințioșilor, cari erau preumbrii și prin Mardocheu și Naomi, și pe cari Domnul i-a găsit credințioși, când a venit la Templu să țină judecată. Zelul lui Fineas, a fiului lui Eleazar, a marelui preot, îl face de o bună ilustrațiune a „linerilor” amintiți de profetul Ioil. — 4. Moise 25:6—13.

⁶ Generațiunea mai în vârstă a Izraeliților, care erau răzvrățitori și murmurători, și inimile cărora s'au temut să-și facă datoria, și din pricina aceasta mai bucurios au voit să se întoarcă în Egipt, decât să se împotrivescă dușmanului, au fost stârpiti cu desăvârșire; și niciunul din ei nu a putut să intre în Canaan. „Aceștia sunt aceia dintre copiii lui Izrael a căror numărătoare au făcut-o Moise și preotul Eleazar în câmpia Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului. Intre ei, nu era nici unul din copiii lui Izrael a căror numărătoare o făcuse Moise și preotul Aaron în pustia Sinai. Căci Domnul zisese: Vor muri în pustie, și nu va rămânea niciunul din ei, afară de Caleb fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Num.” — 4. Moise 26:63—65.

⁷ Când Isus a arătat învățăceilor săi credințioși legământul pentru Impărăție, atunci Iuda Iscariotul, care a preumbril pe răzvrățitori, murmurători și fricoși, era deja alungat afară și era plecat. Luca 22:28—30; Ioan 13 versurile 21—30; În Templu, „bătrânii” sau „moșnegii”, cari murmură, cârtesc, sunt iubitori de sine și se opun în mod egoist, nu vor fi primiți în Impărăție, și ei nu au drept să intre prin porțile cetății. Sanctuarul dela 15 Octombrie 1932 este curățit. (Dan. 8:14; „Vestitorul” din 15 Sept. 1933) Dupăce Izraeliții au părăsit muntele Sinai, erau aspiranții fărăi promise; dar numai puțini au putut intra în ea. În cursul perioadei Ilie a lucrării și până la venirea Domnului la Templu, mulți Izraeliți spirituali erau aspiranți ai Impărăției; dar toți aceia, cari s'au făcut vinovați de „păcatul Samariei”, sunt nemulțumiți, cârtesc, și sunt contrari și li e frică să vestească solia Impărăției îndreptată contra dușmanului, au fost lăsați afară. Cei primiți în legământul pentru Impărăție, au trebuit să dovedească că până pe vremea primirii lor, au fost credințioși.

Timpu judecării.

⁸ Venirea la Templu a Domnului Isus Christos, indică timpul judecării sale. Judecata a trebuit să se amâne până la acest timp, precum declară Iehova: „ascuns la mine, pecetluit în tezaurul meu.” Pe vremea încheerii legământului în Moab, nelegiuirea Amoriților era deplină și era sosit timpul pentru a le face o judecată. (1. Moise 15:16) În acelaș fel, s'a umplut măsura neleguirii „Cres-tinătății”, pe vremea când Domnul a venit la Templu, ca să înceapă judecata; totuș judecata; totuș judecata a

trebuit să înceapă mai întâi la Casa lui Dumnezeu. (1. Petru 1:17) Ordinea judecării se pare să fie preumbrită clar în textul următor: „Iehova a venit (prima oară) din Sinai, și a răsărit peste ei (a doua oară) din Seir, a strălucit (a treia oară) din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui locul legii.” (5. Moise 33:2) Sinai amintit aici prima oară, este o ilustrațiune numerică a Sanctuarului lui Dumnezeu. „Carăle Domnului se numără cu douăzeci de mii, cu mii de mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în Locașul său cel sfânt.” (Ps. 68:17) Seir, amintit în al doilea loc închipue pe clasa „servului rău”, a „omului fărădelegii”, a „fiului pierzării”. Iar în sfârșit muntele Paran se pare să fie o bună ilustrațiune a „bătrânilor aleși”, cari odinioară erau aspiranți la Impărăție; pentrucă în pustia Paran s'a întâmplat că Iehova a stârpit pe bătrânii necredințioși. (4. Moise 12:3, 16; 13:26—33; 14:1—39) Să comparăm aceasta cu următoarele cuvinte înregistrate de Iuda: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis: Iată, că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să incredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți. Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăsesse după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe, și slăvesc pe oameni pentru câștig.” — Iuda 14—16.

⁹ În Moab, Iehova a descoperit servului său Moise, că între aceia, cu cari a fost încheiat legământul, se află unii fălarnici, cari nu erau pedeplin devotați Lui. (5. Moise 34:16—29) Astfel era de lipsă și după primirea în Templu și în legământul pentru Impărăție a umora ca aceștia, ca să se curățescă Templul și să se dea afară cei fălarnici, dintre cari erau și aceia, cari în mod egoist s'au luptat pentru o poziție de bătrân ales, ceace le-a și reușit. Ei au slăruit pelângă aceea, ca să facă de capul lor și prin urmare nu erau pedeplin devotați lui Dumnezeu și împărăției sale. În legământul pentru Impărăție nu pot să rămână cârtitori, contrari, egoiști sau răzvrățitori. Intre aceia, cari se află în Templul curățit, domnește unitate în Christos. Acesta este timpul de pace între zidurile acestui palat minunat, și toți cei din casa aceasta, trebuie să caute prosperitatea celorlalți cari locuiesc în palat. (Ps. 122:7—9) Cei primiți în legământul pentru Impărăție — și aceștia sunt cei aleși ca un popor pentru Numele lui Dumnezeu — trebuie să înalțeze umăr la umăr, să observe interesele Impărăției și să continue să cânte lauda lui Iehova.

Cântarea

¹⁰ Cântarea este un semn al bucuriei. Pentru aceasta este binevenit că Moise, când în calitate de uncaltă în mâna lui Dumnezeu a făcut de cunoscut Izraeliților condițiunile legământului făcut acolo, a compus un cântec și l-a cântat. Izraeliții erau înclinați, ca să poarte război și să intre în țara făgăduită. Cântecul cântat în șesurile Moabului, a preumbril un cântec cu mult mai minunat, care urma să se cânte cu ocazia întroducerii poporului lui Dumnezeu în legământul pentru Impărăție. Acest cântec mult mai minunat răsună în prezent. Cuvintele cântecului, pe care l-a cântat Moise, au venit dela Iehova Dumnezeu, și Moise ca vorbitorul pentru Iehova, a rostit următoarele cuvinte a acestui cântec: „Luăți aminte ceruri și voi vorbi; ascultă pământule cuvintele gurii mele,

ca ploaia să curgă învățăturile mele. ca roua să cadă cu-vântul meu. ca ploaia repede pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarba!" (5. Moise 32:1,2) Cântecul acesta a arătat adevărul său cel mare. anume că scopul principal al legământului este justificarea numelui lui Iehova, și că Numele lui Iehova trebuie să fie înălțat și cunoscut în tot Universul. Cântecul invită pe toți cei cu cugetare spirituală, ca să asculte, și toate bunătățile și favorurile le atribuie lui Iehova, și apoi spune: „Căci voi vesti Numele lui Iehova, dați slavă Dumnezeului nostru! El este stâncă; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate. El este drept și curat!" (5. Moise 32:3,4) Cântecul tratează după aceea pe scurt despre judecata lui Iehova și pune în vedere poporului său de legământ, că în ce măsură mare a călcat legământul său: „El s'au corupt contra Lui, nu mai sunt fiii lui, ei ocara aceloră, o generațiune perversă și îndărătnică. Tot așa răsplătești lui Iehova popor nebun și neînțelept? Au nu este el părintele tău, care te-a câștigat? Nu este el care te-a făcut și te-a întemeiat?" (5. Moise 32:5,6; trad. veche) Vorbind despre dreptatea sa și despre judecățile sale, Iehova arată poporului său că răzbușarea (adecă justificarea numelui lui Iehova este a sa: „A mea este răzbușarea și eu voi răsplăti, când va începe să le atunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape, și ceace-i așteaptă, nu va zăbovi. Iehova va judeca pe poporul său." (5. Moise 32:35,36) Cântecul profetic arată după aceea că Iehova își va executa judecățile sale prin „sabia sa fulgerătoare", adecă prin acela, pe care l-a făcut Judecătorul tuturor lucrurilor și Justificatorului numelui său mare și sfânt; „Atât este de adevărat că atunci când voi ascuți fulgerul săbiei mele, și voi pune mâna să fac judecată, mă voi răzbușa împotriva protivnicilor mei, și voi pedepsi pe cei ce mă urăse." — 5. Moise 32:11.

¹¹ Această cântare a profetului Moise corespunde întocmai „cântării lui Moise a servului lui Dumnezeu, și cântării Mielului", care se cântă cu ocazia zidirii Sionului și la intrarea rămășiței în legământul pentru Impărăție. Icoana aceasta arată pe toți cei 114.000, în care se cuprinde și rămășița de pe pământ, cum stau la „marea sticloasă", care este un simbol al judecăților lui Iehova, cari judecăți sunt astăzi clar lămurite rămășiței cum stă scris: „Dreptatea ta este ca munții cei înalți, judecățile tale ca adâncul cel mare; pe oameni și vite ajuși, Iehova! Cât de prețioase sunt îndurările tale, Dumnezeule! Și fiii oamenilor se trag sub umbra acipilor tale." — Ps. 36:6,7.

¹² Cântarea în șesurile Moabului, își găsește acuma o împlinire în următoarele cuvinte a mai marelui Moise: „Ei cântau cântarea lui Moise, servul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile tale, Impărate al neamurilor! Cine nu se teme Doamne, și cine nu va slăvi Numele tău? Căci numai tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea ta, pentru că judecățile tale au fost arătate!" (Apoc. 15:3,4) Această cântare se cântă acuma de către cei 144.000 cari au fost adunați la Christos în organizațiunea sfântă a lui Dumnezeu; este o cântare nouă, pe care numai cei 144.000 o pot învăța cânta. — Apoc. 14:1—4.

¹³ Cântarea lui Moise atunci era o mărturie împotriva celor necredincioși în Israel, și cântarea pe care o cântă cei ce stau sub conducerea mai marelui Moise, trebuie să

răsună în urechile aceloră, cari s'au dovedit necredincioși față de legământul lor de a face voia lui Dumnezeu; și aceasta este o mărturie împotriva lor. (5. Moise 31:19—22) La timpul său hotărât se va executa judecata asupra acestor necredincioși. (5. Moise 32:46,47) Iehova s'a îngrijit despre judecata Israelului natural, și totașa s'a îngrijit și de judecata Israelului spiritual, care judecă să ține în Templu. Timpul prezent este un timp de bucurie și prin urmare un timp potrivit pentru cântare; deoarece Israelii spirituali, cari au fost aleși din lume pentru Numele lui Iehova, și cărora le-a dăruit Numele său, întrucât i-a pus de martori ai Lui; acum intră în război, și dacă se vor dovedi credincioși, atunci în curând vor intra și în „țara făgăduinței" vecinică. Mai marele Moise, Regele este cu ei; și El desigur că va conduce pe credincioși la biruința desăvârșită și la justificarea numelui lui Iehova. Acesta este timpul bucuriei Domnului, și credincioșii au fost invitați, ca să intre în bucuria sa.

Credincioșie

¹⁴ La fiecare încheiere de legământ, unde obvin două sau mai multe părți contractante, totdeauna trebuie să se facă o recompensație reciprocă bună și prețioasă. Ținerea sau împlinirea cu credincioșie a condițiilor și punctelor legământului, constituie o astfel de recompensație bună și prețioasă reciprocă. Iehova însuși se îndatorește prin condițiunile legământului său, ca să le țină și să le îplinească; și cealaltă partidă asemenea este legată, ca să țină și să îplinească condițiunile legământului. Iehova este totdeauna credincios, și asemenea și cealaltă partidă a legământului trebuie să fie credincioși, dacă dorește să fie bineplăcuți lui Dumnezeu și să fie folosiți întru îndeplinirea intențiilor sale. „Să știți dar că Iehova, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul și îndurarea până la al milea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui." (5. Moise 7:9) Prin credincioșia lui Iehova și credincioșia celor primiți în legământul pentru Impărăție, va fi justificat Numele său. (Isaia 49:7) Intreagă cartea a cincea a lui Moise este întrecută cu sfatul, de a fi devotat lui Iehova cu credincioșie. Cei recunoscători de Iehova ca aprobați și au parte la justificarea numelui său, trebuie să fie „sfinți lui Iehova". (Zah. 14:20) Când s'a făcut chemarea pentru clasa domnitoare a Impărăției, mulți au urmat chemarea aceasta; și cei ce s'au dovedit credincioși până la venirea în Templu a Domnului Isus Christos, au fost aleși; și acuma cei „chemăți și aleși", cari au fost primiți în legământul pentru Impărăție, și pe mai departe trebuie să se dovedească credincioși. (Apoc. 17:14) Numai cei credincioși până la moarte vor primi cununa vieții. (Apoc. 2:10) Cei ce odinioară erau aspiranți ai Impărăției, dar acuma nu mai sunt credincioși, se nimicesc; „căci sunt un neam stricat, sunt niște copii necredincioși." — 5. Moise 32:20.

¹⁵ Moise era „credincios în toată casa sa", și credincioșia lui a fost o mărturie pentru urmași. Christos Isus este credincios în casa sa regală; și condițiunea pusă tuturor membrilor legământului pentru Impărăție, este credincioșie necondiționată. (Evrei 3:5,6) „Celce v'a chemat este credincios, și va face lucrul acesta." (1. Tess. 5:24) „Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi de cel rău." — 2. Tess. 3:3.

¹⁶ Iehova binevoeste, ca să asigure pe cei primiți în legământ despre credincioșia sa; și credincioșie se pre-

tinde și dela dânsii dela toți. Pentru aceasta sunt încurajați cei primiți în legământul pentru Impărăție. „Dupăcum Cel ce v'a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți.” „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” (1. Petru 1:15, 16; 3. Moise 11:11) Cei ce sunt primiți în legământul pentru Impărăție, sunt drepti sau îndreptățiți dat de împrejurarea că sunt în Christos și au primit mantia dreptății; și „cel neprihănit va trăi prin credința” și credințioșia lui. — Habacuc 2:1.

¹⁷ Legământul făcut în Egipt și sfințit la muntele Sinai a pretins credințioșie dela Izraeliți; și ei au jurat că vor împlini cu credințioșie condițiunile legământului. Legământul încheiat în Moab a fost impus Izraeliților, deoarece Iehova a știut dinainte că după moartea lui Moise se va încuibă în națiunea Izraelită îndărătnicie, răscoală și nelegiuire. (5. Moise 5:1—33; 31:16—30) Legământul încheiat în Moab deci a fost de lipsă Izraeliților pentru credințioșie; care credințioșie trebuia să se dovedească prin o ascultare desăvârșită față de poruncile lui Dumnezeu. Izraeliții au devenit acum poporul ales al lui Dumnezeu, și ei trebuia să se dovedească credințioși, dacă doreau să fie bineplăcuți lui Dumnezeu și binecuvântați din partea Lui. „Moise și preoții din neamul Leviților, au vorbit întregului Izrael și au zis: Izraele, ia aminte și ascultă! Astăzi, tu te-ai făcut poporul lui Iehova, Dumnezeului tău. Să ascuți de glasul lui Iehova, Dumnezeului tău, și să îplinești poruncile și legile Lui, pe cari îți le dau astăzi.” (5. Moise 27:9, 10) Să se compare aceasta cu următoarele cuvinte a Domnului, Dumnezeu, către cei primiți în Templu: „Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” (Zah. 6:15) Aceștia credințioși sunt aceia, cari sunt făcuți stâlpi în Templul lui Dumnezeu.

¹⁸ Scriptura nu amintește nici o jertfă de vite și nici o stropire cu sânge în legătură cu legământul încheiat în Moab „cu toatecă aceasta a avut loc în ziua lunei noi.” (2. Cron. 2:1) În însemnarea dumnezeiască din a treia și a patra carte a lui Moise, preoții, cortul legământului și jertfele de vite au jucat un rol dominant; dar la legământul încheiat în Moab, nu. Aceasta arată că motivul de bază a legământului din Moab este credințioșie, și că îngrijirile de jertfă, cari în umbră au reprezentat jertfa de răscumpărare și opera de împăcare a lui Christos, în și pentru sine atât de puțin a putut să ajute poporului ales pentru Numele lui Iehova, cași Izraeliților, cari au mers în prisoarea organizațiunei lui Satan și în moarte; decât numai dacă cei primiți în legământ, amăsurat votului lor, vor rămânea pedepși credințioși și ascultători. Cu alte cuvinte: Înainte de toate ei trebuie să fie credințioși. (5. Moise 23:21—23) Iehova a ales pe acești Izraeliți, ca pe poporul său, să intre în Canaan; și acum lucrul cel mai important pentru dânsii era, ca să asculte cu credințioșie de glasul Domnului. (5. Moise 6 versurile 1—3) Mai târziu a vorbit Iehova prin profetul său către națiunea aceasta: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael: Adăugați arderile voastre de tot la jertfele voastre, și mâncați-le carnea! Căci n'am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nici o poruncă cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua când i-am scos din țara Egiptului. Ci iată poruncă pe care le-am dat-o: Ascultați glasul meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul meu; umblați pe toate căile pe cari vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți.” (Ier. 7:21—23) Aceasta dovedește că cei primiți în legământul pentru

Impărăție, trebuie să asculte de mai marele Moise, și că ascultarea este mai bună decât arderile de tot.

¹⁹ Ca dovadă maideparte că legământul încheiat în Moab a închipuit simbolic legământul pentru Impărăție, să se ia în seamă următoarele: Impărăția este Impărăția lui Iehova, pe care a pregătit-o pentru Fiul său iubit Christos Isus, și lui i-a dat-o. Lucrurile aparținătoare Impărăției, se ilustrează prin un bloc uriaș de stâncă; și Iehova prima oară în cântarea pe care Moise a scris-o și cântat-o la porunca lui Dumnezeu, se numește „Stâncă”. El este stâncă și toate lucrările Lui sunt desăvârșite. El este „Impăratul veciniceii.” (Ier. 10:10) El este locul sigur de scăpare și apărătorul poporului său. (5. Moise 32:4, 15, 18, 30, 31) În cartea a cincea a lui Moise, Iehova se numește holărit *Impărat*. „Și El era rege în Iesurun, când se adunau capii poporului, cu seminațiile lui Izrael.” (5. Moise 33:5; trad. Nișulescu) Aceasta arată că Iehova va primi pe rămășiță în legământul pentru Impărăție, dupăce Iehova a adunat la sine în Templu pe credințioși.

²⁰ În cartea a doua a lui Moise da Iehova Izraeliților o promisiune, care este în legătură cu condițiunea credințioșiei față de legământul lor, pe care l-a făcut cu ei, când i-a scos din Egipt, și spune: „Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” (2. Moise 19:6) Indicațiunile cu privire la un rege viitor în Izrael, din contră sunt exclusiv numai în cartea a cincea a lui Moise (17:14—20; 28:36) arătate. Condițiunea primordială importantă, de împlinit din partea acelorora, cari în sfârșit vor fi membrii familiei regale, este stabilită de Iehova precum urmează: „Dacă veți asculta glasul meu.” (2. Moise 19:5) În acelaș fel trebuie acuma aceia, cari doresc să rămână pe vecie în casa regală a lui Iehova, să dovedească deplină ascultare mai marelui Moise; o altă alegere nu există. — Fapte 3:23.

²¹ Legea despre căsătoria între cumnat și cumnată este însemnată în cartea cincea a lui Moise în legătură cu legământul din Moab, și în nici un alt loc în Scriptură nu se mai amintește. (5. Moise 25:5—10) Următorul raport în Biblie despre aplicarea faptică a legii despre căsătoria între cumnat și cumnată se întâmplă în legătură cu seminția regală Iuda cu privire la rege, care urma să se nască din seminția aceasta. (1. Moise 38:1—30; Rut, Capitoarele 1—4) Este cert că legea aceasta despre căsătoria între cumnat și cumnată este o îngrijire pentru Impărăție; și acestei legi trebuie să corespundă rămășița lui Iehova, și așadar să îplinească icoana profetică, pe care Dumnezeu a întocmit-o prin Naomi și Rut, și în armonie cu legământul pentru Impărăție, să aducă roade pentru Impărăție.

Numele său

²² În legământul din Moab, Numele lui Iehova ocupă locul cel mai important. Înainte de întocmirea legământului în Moab însă chestia N numelui și suveranității lui Iehova nu era înțeleasă. În acelaș fel poporul ales al lui Dumnezeu, înainte de zidirea Sionului și a primirei rămășiței în Templul lui Dumnezeu nu a înțeles întrebarea mare și decisibilă despre Numele și supremația lui Iehova. „Dar Iehova nu v'a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi.” (5. Moise 29:4) Dupăce însă Impăratul s'a așezat pe tronul său, și rămășița credințioasă a fost strânsă la El în Templu, atunci au înțeles primadația chestiunea cea

mare despre Numele lui Iehova. De atunci sunt ei cunoscuți ca poporul Domnului, care „este plin de înflăcărare în ziua puterii sale”, și au o bucurie, ca să dea în știre Numele lui Iehova. „Poporul tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea (în ziua puterii tale; trad. veche); cu pozoabe sfinte ca din sânul zorilor, vine lineretul tău la tine, ca roua.” (Ps. 110:3) Pentru a putea rămâne credincios, este de lipsă, ca să ne temem de acest Nume mare și înfricoșat. — 5. Moise 28:58.

²³ Cântarea judecații, pe care a cântat-o Moise la încheierea legământului în Moab, scoate la iveală Numele lui Iehova și arată că el trebuie să fie proclamat în lung și lat de către martorii lui Iehova; și despre ei stă scris: „Căci voi vesti Numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru!” (5. Moise 32:3) Iehova a eliberat în anul 1919 pe poporul său prinsoner din organizațiunea lui Satan, și aceasta s'a preumbrit prin legământul din Moab. Poporul lui Dumnezeu a fost împrăștiat și a fost baljocorit, au fost împiedecați, de a-și face lucrarea și au fost siliți să se oprească, și toate acestea au venit asupra lor din partea dușmanului. Iehova nu din pricina lor i-a eliberat, ci din pricina numelui său, și pentru a face să înceteze defăimările dușmanului contra numelui său sfânt. Ca dovadă a acestui lucru stă scris: „Voi să zic: Îi voi lua cu o suflare, le voi șterge pomenirea dintre oameni! Dar mă tem de ocările dușmanului. Mă tem ca nu cumva vrăjmașii lor să se amăgească și să zică: Mâna noastră puternică și nu mâna lui Iehova a făcut toate aceste lucruri.” — 5. Moise 32:26, 27.

²⁴ Când a făcut Iehova legământul în Moab, și înainte ce Izrael a trecut Iordanul și a intrat în Canaan, Iehova a făcut de cunoscut hotărîrea sa, ca să aleagă un loc pentru Casa sa sau Templul său și în el să-și așeze Numele. Cu aceasta Iehova a preumbrit că timpul, când Sionul va fi zidit și rămășița de sub Christos va fi strânsă în Templu și Dumnezeu își va lăsa Numele său să sălășuiască acolo; toate jertfele de laudă și de serviciu, trebuie să fie aduse de organizațiunea aceasta amăsurat regulilor acestei organizațiuni, și nu după placul și dorința fiecăruia în parte. „Ci să-L căutați la locașul Lui, și să mergeți la locul, pe care-l va alege Iehova, Dumnezeul vostru, din toate seminațiile voastre, ca să-și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuiele voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bunăvoie, și întâii născuți din cirezile și turmele voastre.” (5. Moise 12:5, 6) Lucrarea lui Iehova trebuie să fie executată după prescripțiunile organizațiunii sale: „Să nu faceți dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place.” (5. Moise 12:8) Cei aduși la Sion și unși, au neglijat să recunoască, cât de necesar este, ca să dea ascultare îndrumărilor primite prin organizațiunea lui Dumnezeu. Ei nu au priceput faptul că Domnul Isus este Capul Sionului, și că îndrumările vin dela El. Acești încăpăținați, stăruie astfel ca să facă ceace este drept în ochii lor; și aceasta este contra poruncii Domnului. (5. Moise 12:8) Numele lui Iehova numai prin aceea se poate onora, întrucât facem voia Lui, și nu urmăm după voia vreunui om. (5. Moise 26:1, 2; Prov. 3:5, 6) Justificarea numelui lui Iehova, este scoasă în relief ca cauza de cea mai mare importanță; și partea, pe care rămășița va avea la justificarea numelui său sfânt, este ilustrată prin legea privilegii la căsătoria dintre cumnat și cumnată, care mai târziu a fost comentată și ilustrată în

cartea Rut, și înțelegerea căreia Domnul a dat rămășiței sale, după ce aceasta a fost primită în Templu și în legământul pentru Impărăție.

²⁵ Toți cei ce sunt bineplăcuți lui Iehova, ca poporul său ales, trebuie să-și păstreze neprihănirea față de El. Că omul nu a putut să facă aceasta, era chiar protejarea afirmățiunii Diavolului; credincioșii însă vor dovedi, că ei sunt în stare să facă aceasta. Cântarea, pe care Moise a cântat-o în Moab, înalță măreția numelui lui Iehova. În ea se cântă neprihănirea lui Iehova, curățenia sa și corectitatea sa: „El este stâncă. Lucrările Lui sunt desăvârșite (între ele strângerea rămășiței pentru Numele său) (5. Moise 32:4) Orice lucru nepotrivit, nelegiuire și lucru stricat se vede la cineva, care prelude că face parte din poporul lui Dumnezeu, nu poate fi atribuit lui Iehova; ei despre toți cari sunt așa trebuie să se spună: „Ei s'au corupt contra Lui — nu mai sunt fiii (credincioși ai lui Iehova) Lui, ei ocara acelora — (cei nelegiuți, bătrâni după alegere, cari stăruie lângă aceea ca să umble pe calea lor egoistă, omul fărădelegii, clasa servului rău), o generațiune perversă și îndărătnică (prin urmare nu neamul lui Iehova).” — 5. Moise 32:5.

²⁶ Iehova nu va tolera nici o fărădelege, cărtire și nici o murmurare din partea acelora cari au fost primiți în legământul pentru Impărăție. Aceasta s'a preumbrit prin cântarea despre legământul din Moab, în care Domnul a declarat următoarele despre cei nelegiuți: „Îmi voi ascunde fața de ei, și voi vedea, care le va fi sfârșitul, căci sunt un neam stricat, sunt niște copii necredincioși. Mi-au întărit gelozia prin ceace nu este Dumnezeu, m'au mâniat prin idoli lor deșărți; și eu îi voi iustări la mânia printr'un popor care nu este un popor. Îi voi mânii printr'un neam fără pricepere.” — 5. Moise 32:20, 21.

²⁷ Ceice dorește să aibă parte la justificarea numelui lui Iehova, trebuie să-și păstreze neprihănirea față de Iehova, și pentru aceasta stă scris: „Tu te ții în întregime înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău.” (5. Moise 18:13 — Nițulescu) Iehova nu doar pentru aceea va da biruință poporului său ales, că doar Iar fi servit, sau că ei prin o dezvoltare de sine, ar fi drepti, ci spre justificarea anume a promisiunii sale și a numelui său. — 5. Moise 9 versurile 4—6.

Un singur Iehova

²⁸ Cei intrați în legământul pentru Impărăție, au început deja să prețuiescă adevărul că numai un singur Iehova Dumnezeu există; dar mulți dintre cei ce afirmă că sunt copiii lui Dumnezeu, sunt orbi față de acest mare adevăr. Suveranitatea lui Iehova este autentică în legământul din Moab; și adevărul acesta minunat strălucește acuma acelora, cari se află în legământul pentru Impărăție, în lumină clară: „Nimenca nu este asemenea Dumnezeului lui Iesurun, trece pe ceruri într'ajutorul tău, și întru mărirea sa pe nori, acolo este locuința Dumnezeului cărunt și jos; brațele cele eterne, care fugări de dinaintea ta pe neamie, și zise: pierde-l.” (5. Moise 33 versurile 26, 27) Cine dorește, poate să-și aleagă pe un altul de Dumnezeu și să supoarte consecințele; credincioșii însă vor fi cu totul devotați lui Iehova Dumnezeu. Iehova provoacă acuma pe dumnezeii falși ai dușmanului, ca să aducă dovada definitivă că de fapt sunt dumnezei. Dumnezeu a lăsat pe Moise să rostească adevărul acesta; și acuma a sosit timpul, ca să se decidă

chestiunea mare discutabilă, și poporul ales al lui Dumnezeu trebuie să-I vestească scopul și judecățile sale.

²⁹ Nu există mai mulți Iehova, dintre cari, fiecare ar avea o hotărâre deosebită și ar face o lucrare deosebită. Există numai un singur Dumnezeu. Rămășița vede și prețuește privilegiul primit dela Dumnezeu, de a cinsti Numele singurului și adevăratului Iehova, și aceasta o face cu o mare bucurie din inimă. Ce s'a vorbit Izraelului natural în Moab, se spune și acuma de mai marele Moise, Christos Isus, către Izraeliții spirituali, strânși la oaltă în Templu: „Ascultă, o Izraele; Iehova Dumnezeul nostru, este unicul Iehova! Iubește dară pe Iehova, Dumnezeul tău, din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din toate puterile tale. Și aceste cuvinte, cari îți le spun astăzi, să le ai în inimă.” (5. Moise 6:1—6) Sfinții adevărați și credincioși se închină înaintea unicului și singurului Dumnezeu adevărat; și aceasta este prima poruncă, adecă cum declară Isus, stă în primul rând și este de cea mai mare importanță. (Mareu 12:29, 30) Această prima poruncă s'a făcut o parte esențială a legământului pentru Impărăție. Iehova singur trebuie să fie adorat și cinstit mai presus decât orice. (5. Moise 6:1—8) Poporul scos dintre neamuri pentru Numele lui Iehova, trebuie să fie „sfințit lui Iehova”; ceeace dă de înțeles că ei trebuie să fie pedepși consacrați și devotați lui Iehova Dumnezeu; să nu-L ispitească și nici să nu îndrăznească să facă invidioasă cu dușmanul și organizațiunea lui; pentru că aceasta nu va fi tolerat de Iehova. — 5. Moise 6:16; Matei 4:7.

³⁰ Aceleași condițiuni, cari au fost impuse Izraelului natural prin legământul din Moab, se pretind acuma și din partea aceloră, cari sunt în legământul pentru Impărăție; anume: ei trebuie să servească lui Iehova cu bucurie, fără îndărătuicenie sau nemulțumire; pentru că de altfel, asupra aceloră, cari ar neglija să-L servească în felul cuvenit, va cădea blestem. (5. Moise 28:17) Jertfele aduse Lui au trebuit să fie fără cusur; corespunzător nu poate să se facă nici un compromis cu organizațiunea Diavolului, anume, nu se pot amesteca lucrurile și practicile organizațiunii Diavolului cu lucrările lui Iehova, ca de pildă: închinare la oameni, care este „păcatul Samariei”. Evident că este voia lui Dumnezeu, ca poporul său în mod conștient, de bunăvoie, cu bucurie și cu totul să-I fie devotat. (5. Moise 16:21, 22) Trebuie a-L servi în locul, pe care și l-a ales, ca o locuință a Numei său, adecă în organizațiunea sa, a cărei Cap este Christos Isus. (5. Moise 16 versurile 10—17) Cine cugetă deci despre sine că este un aspirant la un scaun de domnie în Impărăție, și cu toate acestea stăruie pelângă aceea ca să-și urmeze calea sa, și nu instrucțiunile organizațiunii lui Dumnezeu, și să umble cu ea, calcă prescripțiunile Impărăției.

³¹ Zeciunala închipuie simbolic totul, ce are cineva, și aceasta trebuie să se folosească pentru slujba Templului, și adus la locuința Numei său, adecă în organizațiunea sa. (5. Moise 26:1—19; 12:6; 14:22—29) „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciunile, ca să fie hrană în casa mea; puneți-mă astfel la încercare, zice Iehova oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” (Malachi 3:10) În Templul lui Dumnezeu, în locașul Numei său, trebuie să domnească unitate în închinarea și în serviciul lui Dumnezeu. (5. Moise 12:5—18; 16:1—17) Aceia, pentru cine s'a sfințit legământul nou, au fost primiți în Templu și în legământul pentru Impărăție; între ei domnește unanimitate în Christos și ei trebuie să rămână în unitatea

aceasta, și să continue în serviciul lor credincios. Doriște și opinii personale nu sunt a se lua în considerare. Dacă cineva a ajuns să fie un membru a organizațiunii dumnezeiești, individualitatea creaturii încetează; și orice păreri, pe care le poate avea contra voinței exprimate a lui Dumnezeu, sunt greșite. Ce trebuie să se stabilească în primul rând, este voința lui Dumnezeu; și apoi, toți cei ce sunt în legământul pentru Impărăție, cu bucurie și unanimitate trebuie să urmeze voința sa. Dacă cineva apucă o altă cale, acela desigur va fi scos afară din Impărăție. Numai acela, care își păstrează neprinițirea, stăruiește în unitatea și credincioșia lui Christos, va străluci ca soarele; după ce ceilalți vor fi culeși și dați afară. (Matei 13:41—43) Credincioșii trebuie și vor fi devotați din toată inima și fără rezerve lui Iehova.

Profetul său

³² În Moab s'a întâmplat că Moise prima oară a destăinuit promisiunea lui Iehova, de a ridica un profet, căruia Moise îi era numai o umbră sau icoană. (5. Moise 18 versurile 15—19) Adevărul că Christos Isus, singur este marele Profet prezis de Moise, a fost revelat rămășiței prima oară după ce a fost așezată în Templu. Poziția strălucită a Profetului lui Iehova este prezisă în cuvintele, cari sunt însemnate în cartea a cincea a lui Moise în legătură cu legământul încheiat acolo. (5. Moise 31 versurile 10—12) Astfel accia, la cari s'a trimis mai marele Moise, sunt într-o stare de o răspundere mult mai mare, decât Izraelul natural cum a fost vre-olătit. Rămășița a fost lămurită despre cauza mare discutabilă acuma, și a fost primită în legământul pentru Impărăție, și vede că nu are voie să facă compromis cu nici o parte a organizațiunii lui Satan, ci fără rezerve și negreșit trebuie să fie ascultătoare și devotată lui Iehova și marelui său Profet. Mai marele Moise a pregătit mai întâi calea înaintea lui Iehova, după aceasta a venit deadreptul în Templu și a strâns la sine pe sfinții lui Iehova, și pe accia, cari până atunci și-au dovedit credincioșia, i-a primit în legământul pentru Impărăție. După aceasta a început mai marele Moise să clarifice rămășiței înțelesul profetiilor. Acuma ei au de ales, cui dorese să servească: Marelui Profet și Serv al lui Iehova, sau vorbitorului și reprezentanților lui Satan. Mulți dintre cei ce susțin că ar reprezenta pe Dumnezeu, în realitate sunt păpușele și uneltele Diavolului. Precum mulți dintre Izraeliții naturali au devenit necredincioși, așa sunt și azi aspiranții ai Impărăției, cari devin necredincioși și neglijează să asculte de mai marele Profet. Dimpotrivă, aspiranții Impărăției, cari neglijează acuma sau refuză, să dea ascultare din toată inima și cu iubire lui Christos, vor avea un sfârșit tragic. — 5. Moise 18:13—19; Fapte 3:19—23

³³ După moartea lui Moise, Izrael nu'a rămas fără conducător, deoarece Iosua a urmat după el ca conducător, și sub conducerea lui au intrat în Canaan. Ce privește legământul pentru Impărăție, care a fost preumbrat prin legământul încheiat în Moab, rămășiței i s'a asigurat conducerea triumfătoare prin Christos Isus, marele Profet al lui Iehova. Acestor credincioși s'a dat toată asigurarea că, dacă ei rămân în Templu și ascultă cu credincioșie și cu bucurie de marele Profet al lui Dumnezeu, ei vor fi trecuți până la biruința desăvârșită, spre lauda Numei lui Iehova. Biruința aceasta nu se va câștiga prin ceeace ei fac; ci aceasta este biruința, pe care va câștiga-o

Iehova spre slava și justificarea Numelui său mare, prin Christos Isus, uneltă sa puternică. — 1. Cor. 15:57.

³⁴ Christos Isus, mai marele Moise, ține judecată în Templu amăsurat voinței lui Dumnezeu. El a promis că cei primiți cu El în legământul pentru Impărăție, vor judeca împreună cu El cele douăsprezece seminții ale lui Izrael. Aceasta trebuie să însemne în primul rând că ei vor șede la judecată cu El, peste tot ce constituie Izraelul spiritual, — adică peste cei născuți de spirit, din cari se alege casa regală, —. Din această promisiune a Domnului se poate deduce în mod logic și cu drept că sfinții credincioși iaviați, cari prima dată au fost strânși în Sion, au o anumită parte la judecată; cu toate acestea amănunte cu privire la aceasta nu ni s'au descoperit. Intrebarea deci este: Are rămășița credincioasă care petrece încă pe pământ, ceva amestec cu judecata aceasta? Cuvântul scriptural, care se referă la chestiunea aceasta, sună: „Deaceia să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoale la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda dela Dumnezeu.” (1. Cor. 1:5) Domnul, marele Judecător a venit, și lasă pe credincioși, cari au fost primiți cu El în legământul pentru Impărăție, ca să șadă cu El în locuri cerești adevărat în Templu. Aceasta este deci vremea judecării; și este verosimil că lucrarea rămășiței care petrece pe pământ în legătură cu judecata aceasta, constă în aceea ca să vestească judecățile scrise; și în așa fel iau ei parte la judecată. Numele lui Iehova trebuie să fie dat în știre și răzbunarea sa prevestită; și rămășița credincioasă, ca martorii săi tocmiți, poate să dea în știre adevărurile acestea. Rămășița nu are competența să rostească o judecată despre vinovăția sau nevinovăția vre-unei persoane singuratice, ci are de vestit legea sau regulile judecării lui Iehova; și regulile acestea privesc atât pe cei ascultători cât și pe cei neascultători. În felul acesta au parte cei primiți în legământul pentru Impărăție amăsurat voinței Domnului, în lucrarea judecării. Sentințele de judecată ale lui Iehova sunt deja însemnate, și sfinții Lui strânși la El, sunt însărcinați și îndalorați ca să facă de cunoscut judecățile sale. Aceasta o fac ei între cântece de laudă, și Iehova are plăcere în credincioșii lor și întru împlinirea obligațiilor lor referitoare. Despre aceasta a scris profetul lui Dumnezeu: „Căci Iehova are plăcere de poporul său, și slăvește pe cei nenorociți, mântuindu-i. Să sâlde de bucurie credincioșii Lui îmbrăcați în slavă, să scoată strigăte de bucurie în așternutul lor! Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și sabia cu două tășuri în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor, și să pedepsească popoarele; să lege pe împărații lor cu lanțuri, și pe marii lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor, judecățile scrise! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui. Lăudați pe Iehova!” (Ps. 149:4—9) Iehova descoperă prin aceasta credincioșilor săi voința sa cu privire la dânșii.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiu

1. Care este împărăția, despre care este vorba aici, și ce scop urmărește?
- 2—4. Explică în legătură cu legământul pentru Impărăție, poziția profetică a) a lui David; b) a legământului,

pe care l-a încheiat Moise cu copiii lui Izrael în Moab.

- 5—7. Cine a fost primit în legământul din Moab dintre copiii lui Izrael, și pe cine au preumbrît ei? Cine a fost exclus din legământ și pentruce? Pe cine au preumbrît aceștia și Iuda?
- 8, 9. Arată, în ce ordine se ține judecata lui Iehova, cum este însemnat profetic în 5. Moise 33:2. Fă o comparație cu Iuda 14—16. Explică, ce s'a ilustrat înainte cu cugetarea și purtarea și răscoala Izraeliților încă în Moab.
- 10-13. Arată cât de potrivită a fost cântarea, pe care a prezentat-o Moise în șesul Moabului.
- 14, 15. Arată că Scriptura demonstrează importanța credincioșiei. Pentruce este de o așa mare importanță?
- 16, 17. Ce era ceea ce se prelindea din partea acelora, cari au intrat în legământul încheiat în Egipt și sfințit la Sinai? Și din partea acelora, cari au fost primiți în legământul din Moab? Compară cu aceasta condițiunile ce sunt puse acelora, cari sunt primiți în legământul pentru Impărăție.
- 18-20. Ce se arată prin împrejurarea că arderile de tot și stropirile cu sânge joacă un rol important în raportul dumnezeesc din 3 și 4 Moise, dar în legătură cu încheierea legământului din Moab nu joacă nici un rol?
21. Explică legea dată lui Izrael despre căsătoria între cumnat și cumnată. Ce scop a avut icoana aceasta profetică, și cum vine în aplicare?
- 22, 23. Explică 5. Moise 29:4 și cum s'a potrivit textul acesta scriptural, când s'a dat explicarea aceasta, mai departe, cum s'a împlinit ca profeție împreună cu 5. Moise 32:3. Aplică 5. Moise 32:26, 27.
24. Arată cât de importantă este regula descrisă în 5. Moise 12:5—8 pentru timpul prezent.
- 25-27. Explică, în sarcina cui pune 5. Moise 32:1, 5 răspunderea pentru purtarea greșită, nelegiuită și stricată a oricărui dintre poporul mărturisit al lui Dumnezeu. Cum va proceda Dumnezeu cu cei nelegiuiți? Și cum cu cei ascultători? Pentruce?
- 28-30. Arată, cât de importantă era pentru Izrael declarația, care este însemnată în 5. Moise 6:4—6, și de ce mare importanță este acuma pentru Izraelul spiritual.
31. Explică simbolul „zechiuelii” și aplică Malachii 3:10.
32. Unde și cu ce ocazie s'a dat mai întâi în știre că Iehova va scula un profet mai mare decât Moise? Arată, cum s'a împlinit promisiunea aceasta. Compară răspunderea Izraelului natural cu răspunderea acelora, la cari s'a trimis mai marele Moise. Cum a contribuit aceasta la credincioșia Izraelului natural? Cum la credincioșia acelora, cari stau sub conducerea mai marelui Profet?
33. Ce îngrijire s'a făcut pentru conducerea Izraeliților din Moab în Canaan? Ce s'a preumbrît în aceasta în legătură cu legământul pentru Impărăție? Care este concluziunea logică, sprijinită pe declarațiile Scripturii tratate aici, despre poziția actuală a credincioșilor sfinți înviați și a rămășiței credincioase de pe pământ, în legătură cu lucrarea de judecată, care este în curs?

(W. T. din 15 Iunie 1934).